

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Index Rerum Notabilium

urn:nbn:de:hbz:466:1-39069

INDEX

Rerum Notabilium

Quæ in superioribus quinque
Libris continentur Prior
numerus Librum. po-
sterior. Assertionē
designat.

A

Actio iusta duplex alia positivè,
alia negativè, & quæ nam
sint. 4. 18. actio, & factio sæpè
non distinguuntur nisi formali-
ter. 3. 81.

Vide operatio.

Actus moralis in genere quid sit, di-
viditur in bonum, malum, & in-
differentem, & hi explicantur.
4. 24. Actus imperans respectu a-

b

ctus

LIBRORVM

Actus imperati non habet priorita-
tem naturæ sed tantum rationis.
1. 141. est inconiungibilis cum
negatione actus imperati. 1. 138.
Actus imperatus est intrinsecè li-
ber 1. 139. Actus elicited cū suf-
ficiēti deliberatione est vel bo-
nus, vel malus. 1. 181. Actum
bonum, aut malum disiunctum
suadere quando liceat. V. licitum.
Actus bonus non oritur necessariò
ex fide. 2. 33. prærequirit neces-
sariò Gratiā. V. Gratia. Actus
supernaturalis. V. Supernatu-
rale. Actus distinguitur ex obiecto
formali quid sit. 2. 66. Actus boni
naturalis conferunt ad gratiam.
V. Gratia. Actus clarus, & si-
mul alius obscurus an repugnent.
V. Iudicium. Actus fidei. V. fi-
des. Qui nam actus intellectus
subdantur voluntati. V. Volun-
tas. Actus bonus non potest plus
mereri, quàm demereatur actus
malus oppositus. 3. 125. Semideli-
beratio actus in quo consistat. 3.
128.

I N D E X

128. Omnis actus liber est deli-
beratus quoad aliquod prædica-
tū. 3. 129. Actus tamē malus potest
aliquo modo esse semideliberatus,
nō verò actus bonus 3. 129. actus
fidei qui sit simul & scientiæ repu-
gnat. 3. 158. & etiā actus distin-
cti fidei & scientiæ in eodē instāti.
3. 164. Iē actus opinionis repu-
gnat cum utroque. 3. 171. In
actibus præsertim intellectus, &
voluntatis prædicata ex se distin-
guibilia non debuerunt realiter
identificari, & cur 3. 161. Actus
disparati. V. Voluntas, & In-
tellectus, potest idem actus depen-
dere à pluribus moriuis adæqua-
tis. 3. 162. cur hoc non officiat
actui fidei. 3. 163. Actus obscurus
est utilis. V. cognitio. Actus illi.
v.g. malle annihilarī, aut esse
in inferno quā peccare in quo
sensu sint possibiles citra errorem.
3. 189.

Adoptio alicuius in filium quid sit,
& per quid differat humana à

b 2 diui-

LIBRORVM

diuina . 2 . 134 .

Aduentus Christi, & Incarnatio
quomodo distinguuntur. 5. 147.

Aequalitas . V . Iustitia.

Aequiuoca in quo differant ab uniuocis. 1. 71.

Aequiuocatio in loquendo an liceat
V . locutio; potest illi precludi
omnis aditus. 3. 22.

Affectus quando perinde estimatur
ac actus. 5. 73. Affectus vere amicitiae
includit velle quantum
ex se amicitiae perpetuitatem. 5.
98. 99.

Affirmationes, & volitiones colle-
ctiuae à disunctiuis & conditio-
natae ab absolutis quomodo ex
parte obiecti distinguantur. 5.
185.

Amicitia perfectissima est, praeser-
tim mutuum amorem honestum cum
alio ceteris bonis. 40. Amicitiam
Dei naturalem non possumus con-
stituerere nobis finem, supposita ele-
uatione. 2. 68. Amicitia non pra-
escindit ab eo bono proprio, quod
est

I N D E X

est supposita identitate affectiva
gaudere de amore, de bonis, & de
communicatione amici. 3. 190.

Amicitia perfectissima quomodo
requirat in amicis eadem velle,
& eadem nolle in omnibus. 5.

142. 143.

Amor inter creaturas cur debeat es-
se imperfectus, secus erga Deum.

2. 29. Cur ex amore erga
Deum magis gaudeamus de bono
Dei, quam de ijs, quae immediate
possidemus. 1. 30. Amor pendens d

visione Dei essentialiter distin-
guitur ab illo, qui pendet ab alia
cognitione. 1. 34. Amari pote s̄

practicè res aliqua propter ali-
quid praeteritum, quin ametur
illud praeteritum, non verò amari
propter effectum inde sequuturū,
quin practicè ametur ille effectus.

2. 18. & 19. Amor boni est aliqua
fruitio eiusdem boni. 1. 26. Amor
erga aliam creaturam nunquam
superat amorem sui etiam dum
quis pro alio moritur. 1. 29. Amor

b 3.

unius

LIBRORVM

vnus Beati erga Deum superat
incomparabiliter odium totius In-
ferni. 1. 46. Amor erga Deum
vt bonum nostrum in quo sensu
pertineat ad spem, & in quo sen-
su ad perfectissimam charitatem.

3. 183. V. Charitas. Quinam
amor Dei super omnia potuisset
naturaliter dari in natura inte-
gra. 3. 184. Tale genus amoris
nequit dari in natura lapsa,
neque eleuata, neque non eleuata.
3. 185.

Amor sui est necessario insitus in
homine. 129.

Angelus potest naturaliter mouere
corpora & V. Substantia spiri-
tualis.

Angulus contingentiae determinatus
non potest infinities contineri for-
maliter in angulo rectilineo simi-
liter determinato. 3. 241. potius
huiusmodi anguli sunt aliquid
geometricum, & indeterminatum
in ratione quanti. ibid.

Anima cur sit naturaliter immorta-
lis. 1. 19. Ap-

I N D E X

*Appetitus quilibet naturalis potest
expleri per vires naturae. 1. 18.*

*In appetitu sensiliuo datur gra-
tia. V. Gratia. Appetitus inna-
tus quid sit. 3. 186.*

*Apprehensio non pendet à volitione
facta pro eodem instanti. 3. 108.*

*Omnes apprehensiones precedunt
natura quodlibet iudicium factū
in eodem instanti. ibi. appren-
sio praesens potest pendere à volū-
tate praeterita imperante, & quo-
modo. 3. 109.*

*Ars secundum se est speculatiua cur
tamen dicatur practica. 3. 81. Ar-
tes inuentrices in quo consistant. 3.
110. Quae nam conducant ad eo-
rum perfectionem. ibid.*

*Artificibus non solum imputatur il-
la entitas quam de nouo ade-
quate producant, sed tota pul-
chritudo quae ex rebus praesisten-
tibus resultat. 5. 1.*

*Avaritia prout distincta ab omni-
bus alijs vitijs quodnam damnum
inferat, & quomodo auarus*

b 4 no.

LIBRORVM

noceat amicis, & patria.
4. 7.

Axiomata speculatiua. Natura
nihil facit inordinatū. est S. Th.
3. 162. Connaturale esse parti-
mare magis bonum vniuersali,
quàm proprium, quomodo sit in-
telligendum. 3. 186.

Axiomata practica. Exceptio legi-
parò profutura, & obfutura sa-
pissimè, non est adhibenda. 3. 10.
Expedit dominia rerum non esse
in incerto.

B

Beatitudo. V. fœlicitas. Beati-
tudo cur omnes sint contenti cum
inequalitate beatitudinis. 1. 39.
Debent esse certi de perpetuitate.
V. fœlicitas. Quomodo Beati ve-
lint omnia obiecta tanquam bona
Dei. 141. Cur nequeat componi
Beatis

I N D E X

Beatis cum visione peccatum ne-
que habituale. 1. 43. Quomuis vi-
nus tantum homo foret beandus,
ceteri omnes damnandi, adhuc
foret optanda conditio humana.
1. 46. sunt incapaces dubitatio-
nis, & obscuritatis. 3. 48. Quo pa-
tito bona extrinseca augeant eorum
foelicitatem. 3. 203. Beati non
habent necessitatem physicam
ad optimum cum indifferentia
tantum ad equalia. 5. 141.

Beneficia Dei praeter naturalia
quaenam sint. 3. 31.

Bonum est conceptus uniuersalissi-
mus, ac perinde non potest defi-
niri per explicationem clariorem.
1. 1. potest tamen explicari per
proprietates. 1. 2. Bonum esse
quod omnia appetunt dupliciter
potest intelligi. 1. 3. Est praedic-
tum secundum, & cur. 1. 4. Non
ideo bonum amatur quia est pars
foelicitatis, sed e contra. 1. 7. Ne-
cessario appetitur appetitu saltem
inefficaci, si est admixtum mali.

b 5. 112

LIBRORVM

tia, appetitu efficaci si est purum.
 & cur. 1. 8. Non debet eiusmodi
 necessitas limitari, quoties non
 apparet ullum incommodum
 in exercitio, & cur. 1. 9. Non
 bonitas appetitionis, sed boni-
 tas obiecti allicit ipsammet ap-
 petitionem; explicatur autem
 quomodo allicit bonitas appeti-
 tionis. 1. 9. Bonum non est ama-
 bile per se nisi quatenus participet
 vel rationem finis cui, vel finis
 qui. 1. 10. V. finis. Quæ bona sint
 media pura, & quæ primario ap-
 petantur 1. 13. Quæ non omnino
 querantur propter se, nec tamen
 sint pura media. 1. 13. Proprij bo-
 ni est incapax quælibet res carens
 vita cognoscitiva, & cur dicantur
 esse in bono, vel malo statu. 1.
 15. Bonum est regula sui, & ma-
 li. 1. 156. Bonum proprium est il-
 lud obiectum, de quo immediate
 gaudet ille, qui est naturaliter fe-
 lix. 1. 26. Priuatio boni debiti, &
 priuatio boni indebiti diuersimo-
 de.

I N D E X

dè se habent in ordine ad poenam.
 3. 127. Non omnia bona commu-
 nia debent praeferrì bono proprio,
 sed ea tantum quae non sunt opti-
 ma. 3. 187. Bona condidit natu-
 ra possidenda duobus modis. 4. 2.
 Alia sunt intrinseca, & deter-
 minato individuo addicta alia
 extrinseca, & communia, & qui-
 nam his indigeat. 4. 19. Bona ex-
 terna sunt in duplici classe, &
 quae nam sint ibid. 20. Bonum
 duplex est aliud secundum quid,
 aliud simpliciter, & ostenditur si-
 ne ordine ad Deum nullam apti-
 tudinem vel repugnantiam dari
 in obiectis in ordine ad ultimum
 finem. 5. 27. 28. 29. 30. & expedi-
 tur molesta obiectio de predica-
 to absoluto honestatis antecedente
 ad omnem relationem ibid. 31. 32.

C

Causa indifferens in actu pri-
 mo proximo distincta à vo-
 luntate

b 6 lura

LIBRORVM

luntate implicat, & cur. 1. 122.
 Causa per se quae nam sit. 1. 214.
 duplex causa totalis intentionalis eiusdem effectus nō repugnat, quamuis repugnet duplex causa totalis physica. 1. 115. Causa libera non potuit in quibusuis circumstantijs praeuideri eodem modo operatura. 2. 109. praeterea in illis debet poni, in quibus sit diuersimodè operatura. & cur. 2. 112. Vnde discernantur cause artificiosae, fertuite naturales. 113. Causa bona quando possit per accideos, cōcurrere ad effectū malum. 3. 172. Causalitas mixta inter Christi merita, & gratiam collatam antiquis Patribus non benè saluatur ab aliquibus dicentibus Verbum pro signo prioris assumpsisse animam quam corpus. 5. 115 & eadem difficultas soluitur rectè. ibid. 116. 117. 118. 119. 120.

Census, & loca montium non sunt ex genere suo illicita 4. 147. Distin.

I N D E X

stinguitur Census in personalem,
 & realem, & uterque explicatur.
 ibid. Cur contractus Census non
 sit iniustus ex eo quod plus red-
 dat quam fundi. ibid. 151. Cur
 exigat pecuniam presentem. ibid.
 152. Certitudo physica de futu-
 ris effectibus naturalibus unde
 desumatur 5.38. & quomodo in
 pura natura daretur inclinatio
 ad credendum de futuritione ef-
 fectus, physici. 5.38.39.

Charitas supernaturalis completa
 quid sit. 3.21. Quo pacto Deus ut
 principium beatitudinis sit eius
 obiectum formale. 3.221. Quid
 charitas incompleta. 3.226. Cur dif-
 ferat à charitate naturali ex ob-
 iecto formali 3.228. Cur hæc nõ
 sit theologica. 3.229. Quæ nam
 charitas sit requisita ad quemli-
 bet actum honestum. 3.226. Cur
 damnati vel bruta non possint
 amari ex charitate. 3.230. Per
 quid differat amor spei, vel con-
 supiscentiæ ab amore charitatis. 3.

LIBRORVM

223. Per quid differat amor spei
 vel concupiscentie ab amore cha-
 ritatis. 3. 223. Cur spes debeat cha-
 ritatem precedere. 3. 225. Que
 nam sint eligibilia ex motu
 charitatis. 3. 231. Cur ex hoc mo-
 tivo sit preferenda salus spiritua-
 lis nostri Patris salutis vnus civi-
 tatis, & spiritualis profectus m-
 ster salutis totius mundi. ibid.
 Quomodo charitas erga proximum
 sit vera amicitia illius, quamvis
 ametur propter Deum. 3. 232.
 Eius habitum auget quilibet actus
 quantumvis remissus cuiuslibet
 virtutis supernaturalis. 3. 237.
 Non verò actus ullius virtutis
 naturalis. 3. 236. Qua via possit
 vitari augmentum infinitum
 charitatis etiã admissis partibus
 infinitis in tempore. 3. 320.
 Christus impetrauit omnibus etiam
 infidelibus auxilium sufficiens
 non solum physicè, sed moraliter
 ad salutem. 2. 93. & 94. Expli-
 catur qua ratione obtinuerit à
 Deo.

I N D E X

Deo gratiam sufficientem quoties
 darentur bona opera naturalia.
 2. 100. Christi merita. V. merita,
 Christi satisfactio V. Satisfactio.
 Christus est perfectior formaliter
 cum suis accidentibus quam sine
 illis non tamen posset habere prin-
 cipium perfectius substantiale
 omnium bonorum possibilium
 sue naturae. 5. 102. Cur natura
 assumpta in Christo debuit habe-
 re utrumque ius physicum scilicet
 & meritorium ad omnia bona
 sibi possible. ibid. Christus me-
 ruit omnia bona conducentia ad
 salutem collata post peccatum.
 Ade non solum nobis, sed etiam
 ipsi Ade, & ceteris ante Christum
 genitis. ibid. 114. Exploduntur
 aliorum responsiones. ibid. Chri-
 stus meruit per actus pendentes a
 visione beatifica, & explicatur
 quomodo charitas necessario se-
 quatur ad visionem. 5. 124. 125.
 126. Christus meruit per obedi-
 tiam, & per observantiam man-
 dati.

LIBRORVM.

dati. *ibid.* 127. Christus est im-
peccabilis, idque tum ratione
visionis beatificae, tum ratione
subsistentiae diuinae. *ibidem.* 128.
129. Imò probabile est in sensu
diuiso ab unione hipostatica non
potuisse eum peccare simultate
potentiae cum ipsa unione. *ibid.*
Refutantur multae sententiae de
obedientia Christi, & assignatur
vera ratio *ibidem.* 130. 131. 132
133. 134. & *seqq.* Christus ha-
buit necessitatem tantum mora-
lem ad optimum. *ibid.* 141. Quo-
modo Christus viderit in Deo
sua dilectionem erga se ipsum
& ne speculatiuè quidem necessi-
habuerit gaudere de peccato Adae.
ibid. 154.

Circulus quot mirabilium sit prin-
cipium. 3. 299.

Coactum quando sit liberum volun-
tati. V. Voluntas. Quid sit. 1. 118.

Non datur cogitatio congrua
minima inter possibiles. 2. 44. Nò
potest conferri ulli naturae ratio-
nali.

I N D E X.

*nali ex providentia generali, sed
 ex speciali benevolentia. 2. 45.*
Cognitio sui ipsius cur necessario de-
buit non esse applicabilis alteri. 1.
73. Omnis cognitio boni est qua-
dam experientia ipsius boni. 1. 26.
Eius obscuritas fuit utilis circa
contractus & retributiones, tum
circa arcana cordium, & prae-
dica diuina. 2. 189. Cognitio vera
non concurrit per se ad falsam. 3.
176. Cognitio comparatiua, &
eius obiectum explicatur. 3. 269.
Cognitio creata quae cognoscit in-
finita directe in ipsis implicat, &
quare. 5. 66. 67. Quomodo Chri-
stus cognouerit infinitum. ibi. 68.
69. Quomodo cognitio possit af-
firmare aliquod praedicatum de
gradu vniuersali sub quo ipsa
continetur. ibid. 111. 112. Cogni-
tiones duas haberi, quarum alte-
ra certificet de aliquo praedicato,
de quo non certificat altera, &
tamen quod sint imagines eorum-
dem plane obiectorum, fieri non
potest.

LIBRORVM

potest. 5. 182. Communicatio
 idiomatum, & denominationum
 in supposito quas requirat regu-
 las, explicatur, 5. 190. 191. Com-
 municatio idiomatum duas ha-
 bet exceptiones in Christo, &
 quanam sint. ibid. 196.

Commutatiua V. Iustitia. Vnde or-
 ta est commutatio. 4. 12. & qua-
 re commutatio immediata erat
 incommoda. ibid. quas conditio-
 nes requirat commutatio in pecu-
 nijs. V. Pecunia. Commuta-
 tiones primò, per se non sum in-
 stitute nisi in bonis mobilibus,
 que uni abundant, alteri desunt.
 ibid. Aequalitas commutationum
 desumitur ab indigentia, & quo-
 modo. 4. 83. Quando ut commu-
 tatio sit equalis debeat haberi
 ratio indigentiae accidentalis, quã
 patitur vnus contrahentium. 4.
 84. Si indigentia sit communis.
 ibid. Quomodo valor mercis im-
 minuatur necessitate accidenta-
 li, quam habent Domini eam

ven-

I N D E X

vendendi. *ibidem.* 85.

Conciliū ab Ecclesia concorditer acceptatum, de fide est, fuisse verum Concilium. 3. 145. Cur nō possit condere nouam scripturam canonicam. 3. 151.

Conclusio respectu intellectus quam proportionem habeat cum medijs respectu voluntatis, & quam habeat cum finibus. I. II. Omnis conclusio practica pendet à præmissis speculatiuis. 3. 76; Conclusio non determinatur immediate à præmissis seorsim, sed earum complexo, 3. 1. 77.

Concupiscentia cur minuat voluntarium. 1. 51, Non autem causat inuoluntarium, nisi quodammodo per metum. 1. 52. Quando operatio fiat ex concupiscent. a. V. operatio.

Concursus Dei immediatus ad quoslibet effectus est necessarius. 1. 179

Concursus Dei indifferens. V. Decretum.

Confessio Sacramentalis iterata eius.

LIBRORVM.

eiusdem peccati cur sit licita, &
utilis. 4. 36.

Consilij Diuini obiectum explicatur
sine circulo. 5. 33. 34. Id ipsum
fit de obiecto præcepti diuini ibi-
dem.

Contingentia angulus. V. Angulus.
Contingentiam aliquam dicitur
non satis constat ex utilitate le-
gum, suasionum, &c. 1. 126. sed
ex alijs pluribus argumentis. 1.
127.

Continuum. V. Quantitas.

Contractus potest fieri iuste etiam si
deducatur in pactum restitutio
tantummodo æqualis summe, &
tamen immineat magnum peri-
culum illius non recuperande. 1.
127. Contractus ex metu. quan-
do sit irritabilis, vel inualidus, &
quando non. 1. 60. & seq. Non
est irritabilis ex metu illato, non
à contrahente, sed à tertio. 1. 64.

Contradictoria non sunt obiectum,
nec possunt concipi obiectiue ab in-
tellectu. 5. 5. & 6. explicatur ma-
gis.

I N D E X

gis. 7. & 8. Explicatur etiam
unde desumantur iudicia inueri-
ficabilia. ibid.

Contritio si esset forma iustificans
adhuc posset utcumque deffendi
hominē iustificari gratis, & quo-
modo insuper contritionem esse
formam ex natura sua incom-
possibilem cum peccato, &
tamen non esse formam iusti-
ficantem ostenditur. 5. 88. &
89. Videmque fieri sine detri-
mento liberalitatis diuinae. ibid.
& 90.

Creatura immultiplicabilis in spe-
cie non est possibilis. 2. 54. Differt
à Deo per solam carentiam per-
fectionis, non autem ab alia crea-
tura. 3. 159. Creatura potest ob-
ligari ex iustitia respectu Dei
quamuis non è conuerso, & quid
requiritur ad iniuriam. 5. 54. nō
posse tamen obligari Deo ad re-
stitutionem quatenus formaliter
restitutio est ibid. 55. & 56. nul-
la Creatura distinguitur ab alia
per

LIBRORVM

per puram negationem ibid. & Crea
 60. & 61. non potest per opera qu
 naturalia condigne satisfacere
 pro peccato mortali. ibid. 76. &
 78. soluitur celebris obiectio quod
 tantum bonitatis insit actui meri-
 torio, atque malitia in peccato
 per illum excluso. ibid. 76. & 77.
 neque etiam per opera supernatu-
 rnalia potest satisfacere condigne,
 & refutantur aliorum rationes
 ibid. 82. 83. 84. & 85. immo neque
 homo iustus, & habens plenitu-
 dinem gratiae sicut Christus ita
 ut nulla gratiae augmentum me-
 reri posset, potest satisfacere pro
 peccato mortali alieno ibid. 86. &
 87. neque obstat quod plus boni
 mereatur per actus bonos super-
 naturales quam mali per peccata
 mortalia. ibid. 86. Creatura om-
 nis pura est essentialiter peccabilis
 ibid. 137.

Crede super omnia, & sine formi-
 dine quid sit. 3. 60. & 118. Cre-
 dibilitas fidei. V. Fides.

Cre.

LIBRORVM

*Crede super omnia sine formidine
quid sit 3. 60. & 118.*

D

D *Amnati torquentur à notitia
fœlicitatis Dei supra omnes
alias pœnas sensus . 1. 45.*

*Debitor cur ex debitis incertis con-
tractis ex delicto teneatur facere
elemosinam. 4. 22. Quo tempore
teneatur solutionem. 4. 33.*

*Decretum Dei, quo offeri cõcursum in-
differentem quodnam habeat obiectum.
1. 218. Falsum est decretum Dei
non requiri ad hoc ut omnipote-
tia disponatur ad concurrendum
secundum exigentiam causarum
secundarum. 1. 220. similiter est
falsum, determinationem indivi-
duationum pendere à decreto Dei
tantum negativè 3. 30.*

*De liberatio actus. V. actus, & super
naturale.*

*Deus est id quo nil melius excogita-
ri*

ri

I N D E X

ni potest ex Anselmo. i. 1. Deus non potest quidquam agere in hac uniuersitate, nisi respiciendo singulas eius partes. i. 99. Quando agit ut causa particularis nunquam immediatè infert violentiâ creaturis i. 120. Tot præcepta distincta edit, quot sunt homines, & instantia, quibus cognoscitur obligatio. i. 162. Si Deus contingeretur mentiri, non sequeretur immediatè, quod peccaret i. 167. Ea tantum obiecta Deus non potest velle, quæ si posset, careret aliqua perfectione physica intrinseca. ibid. Deus neminem completè alloquitur, quin ab eo intelligatur. i. 160. Deum saltè confuse cognoscit omnis peccans, etiam Atheus. V. peccatum. Deo deficiente deficeret peccatum, locutio, & qualibet obligatio. i. 173. Earum priuationum quæ sunt male subiecto, Deus non est causa per se, ut natura particularis, sed ut natura uniuersalis. s. 187.

I N D E X

1. 187. Deus concurrat immédia-
 tē ad omnes effectus. V. concur-
 sus. Cur non sit author peccati. 1
 214. Est causa per se cuiuslibet
 effectus distincti à peccato. 1 216
 Quo pacto auersetur peccatum.
 V. peccatum. Cur liceat. Deo ne-
 cessitare alios disiunctivè ad actū
 bonam, vel malum 1. 2 24. Non
 potest desiderare inimicitiam ho-
 minis, potest tamen velle disun-
 ctivè fundamentum amicitie.
 vel fundamentum inimicitie.
 222. Non potest homini liberè
 operanti negare omnem cogitatio-
 nem congruam quā congrua est
 in vanam. 2. 12. Potest tamen
 tribuere cogitationem congruam
 in præmium. 2. 12. Cur non
 possit videre causas liberas in
 quibus suis circumstantiis possibi-
 libus eodem modo operaturas. 2.
 109. Non est amicus, vel inimi-
 cus ex solo motivo operationis
 præterite, sed præsentis gratie,
 aut peccati habitualis. 2. 135.

C

Quo-

LIBRORVM

Quoties adoptat aliquem in filiū
 necesse est ut illi tribuat qualita-
 tem intrinsecam. 2. 134. Eius lo-
 cutio cum creaturis. V. locutio.
 Cur non possit naturaliter obli-
 gari ad futura. 3. 40. Eius veraci-
 tas. V. Veracitas. Cur non
 sit in genere, sed supra genus. 3.
 159. Quomodo circa eius existi-
 tiam exerceatur fides. 3. 168. Eius
 obiectū amoris super omnia qua-
 tenus est principitū nostrae beati-
 tudinis. 3. 189. Virtutes morales
 quas habet. V. Virtus. Cur cogno-
 scat vniuersalia, & cur hoc non
 dicat imperfectionem. 3. 272. Ne-
 mini quidquam debet obligatione
 propria 4. 9. In Deo potentia
 creandi, & potentia non creandi
 ex eodem capite procedunt &
 quo. 5. 2. & 3. Impossibile repug-
 naret, si daretur, diuina felici-
 tati ex principijs intrinsecis ipsius
 Dei. ibidem 4. Deus ex libera
 beneuolentia mouetur erga crea-
 turas possibiles. 5. 11. Probabilis
 est

I N D E X

est Deum non potuisse creare res
 inanimas exclusis pro tota aeter-
 nitate omnibus rebus cognosciti-
 uis, & quare ibid. 12. Explica-
 tur cur Deus non operetur imper-
 fectè moraliter, licet non eligat
 semper optimum ex bonis creatis
 physicis, & excluduntur aliorum
 rationes. ibid. 14. 15. 16. 17. 18.
 Concedendū tamen in eo est fun-
 damētum ratione cuius possimus
 probabiliter credere eum esse ope-
 raturum tali vel tali modo. ibid.
 37. Quando dicitur Deus obli-
 gari ex aliqua virtute. ibid. 43.
 Nulla datur in Deo obligatio
 cuiuscumque virtutis, quàm in
 ratione signi, & quænam hæc sit.
 ibid. 50. & 51. Habet veram
 virtutem fidelitatis, & quomodo.
 ibid. 52. & habet aliquam iusti-
 tiam commutativam latè loquē-
 do. ibid. 53. Verisimilius est nū-
 quam Deum de factō præcipere
 ex iustitia, & ut Dominū pro-
 prietatis ibid. 57. Cur dignitas

LIBRORVM

Dei potius facit vt meritum illius nature cui Deus contingenter communicatur mereatur quodlibet præmium finitè in infinitum, non tamen debet vt quicumque grauis contemptus illius mereatur pœnam quamlibet finitè in infinitum ibid. 107. Deus non potuit vnico decreto executum velle simul & permissionem peccati, & Incarnationem in remedium ipsius. 5. 144. Deus cur per suam subsistentiam possit facere humanitatem subsistentem, & nõ potest, per suã vocationẽ vel durationẽ facere illam vocationẽ, vel duratẽ ibi. 161. 162. 163. Deus cur non sit capax recipiendi intrinsecè vniõnem. ibid. 163. Deum assumpsisse hominem cur minus proprie dicatur ibid. 192. 193. In Deo quare multiplicantur nomina personalia, & non naturalia. ibid. 195.

Dolor illicitè desideratur, vt pellatur voluptate. 1. 186. Est peior quàm

I N D E X

quã privatio voluptatis. 1. 188.
 Est utilis in bellis. *ibid.* Neces-
 sarius in creaturis rationalibus.
ibid. & seq. Dolorem auersari li-
 citè possumus. 1. 184.

Dominia rerum quot modis, & quo-
 modo acquirantur, & cur à Iu-
 ristis dicantur de iure gentium.
 4. 20. & 21. Dominium non
 transfertur sine voluntate forma-
 li, æque intimata. 4. 32. Dominiũ
 definitur, & explicatur quomo-
 do Deus, diuerso modo sit Domi-
 nus ac homines. 4. 107. *ibid.* 109.
 & 110. Dominium humanum
 cur restringatur ad res corpora-
 les. *ibid.* 109. 110. 111. & 112.
 Quomodo gignat obligationem
 restitutionis quando actio di-
 minutiva dominij sit ex dupli-
 ci sine adæquato. *ibidem.* 113.

E

Ecclesia quæ nam possit definiri
 de fide. V. Concilium, & fides.

C. 3.

Effe-

LIBRORVM

Effectus omnes tribuendi sunt scientie diuinae, ut dirigenti, voluntati, ut imperanti, Omnipotentiae ut exequenti. 1. 220. Effectus supernaturalis. V. supernaturale. Effectus qui fit de nouo non est tantum illud ens quod producit, sed est illud aggregatum ex eo ente, & ex ceteris 1. 199.

Ens quodlibet debet fieri per participationem primi entis. 1. 199. assignatur ratio cur non possit vllis ens extrahi ex nihilo sine concursu potentiae infinitae. ibid. Ens est conceptus primus, & inexplicabilis per alios conceptus. 1. 205. Non omne ens est bonum in ratione finis, sed vel in ratione finis, vel mediij. 1. 209. Ens creatum non distinguitur ab alio per meram negationem. 3. 159. Entis assignantur tria genera, & explicantur. 5. 161.

Epicuræi cur posuerunt virtutem in querenda voluptate. 1. 20.

Er

I N D E X

Error fuit necessariò possibilis in
 creatura rationali. 1. 190. Er-
 ror circa personam quando re-
 peritur in contractu. 1. 75. Num
 sit de iure naturæ, an tantum po-
 sitivo quod error in personã red-
 dat irritum matrimonium. 1. 77-
 V. Matrimonium. Nullus error
 est evidens, ac necessarius. 3. 121.
 Ex errore voluntario potest ali-
 quid apparere credibile super om-
 nia, quamvis reuera non sit. 3.
 122.

Evidentia in attestante V. Fides.
 Evidentia undecumque proue-
 niat aufert obscuritatem. 3. 149.
 § 44. evidentia non quidem phy-
 sica, sed metaphysica pugnat cum
 fide, 3. 164. § 169.

Exercitium omne necessarium vo-
 luntatis est in priori natura,
 quam exercitium liberum. 5.
 133.

F

Fœlicitas verè nondatur in hac
 vita, sed tantum spes illius. 1.
 22. Quid sit & eius varia species.
 ibid. 1. 17. & 18. Non potest con-
 te neri. 1. 19. fœlicitas naturalis
 est fructus virtutis. 1. 20. Quid
 sit. & cur de ea non possimus ha-
 bere distinctam notitiam. 1. 21.
 Cur consistat in possessione boni
 proprii. 1. 26. Cur non consistat
 primariò in delectatione, neque
 in virtute, sed in scientia. 1. 26.
 27. Fœlicitas excellentissimi ge-
 neris, hoc est supernaturalis non
 potest esse illapsus per quem nobis
 diuinitas coniungatur. 1. 23. Ne-
 que potest esse cognitio, aut voli-
 tio Dei, quæ nos reddat cogno-
 scentes, aut volentes. 1. 25. Cur
 debeat esse possessio boni alieni. 1.
 28. & 29. Fœlicitas excellentis-
 sima coalescit ex actibus intelli-
 ctus,

I N D E X

Etus, & voluntatis. 1. 28. & seq.
Ad felicitatem summi entis de-
bēt. inferuire proprietates reliquo-
rum. 1. 16. Cur ad felicitatem
Beati sit necessaria cognitio cer-
ta perpetuitatis sui amoris in
Deum, & diuina redamationis.
1. 40. felicitas vnius Beati ma-
ior est quam miseria totius Infer-
ni. 1. 46. Felicitatem alienam
repugnantem propria nemopoteft
amare magis quam propriam.
3. 189. Cur magis inclinemur
(præciso errore intellectus) ad
amādam felicitatem Dei, quam
nostram. 3. 188.

Fidelis. V. Fides.

Fides non requiritur ad omne opus
bonum morale. 2. 4. 33. Quid sit.
3. 1. & 2. Est inconiungibilis cū
evidentia in attestante, & cur. 3.
49: 3. 65. & 66. Eius credibilitas
nō consistit in hoc quod experia-
mur posse credere super omnia
obiectum obscurum. 3. 68. Eius
obiectum materiale non est quid

c 5 deter-

LIBRORVM

determinatum, nisi tantum ne-
 gatiue. 3. 82. Eius obiectum for-
 male est prima veritas. 3. 83. &
 90. Vnum fidei articulum non
 posse discredere alio, quomo-
 do verificatur. 3. 97. Fides tendit
 in apparentiam, ut sufficientem
 non ut superabundantem. 3. 98.
 Non est formaliter discursiua,
 sed virtualiter. 3. 101. Illius ac-
 tus sunt eiusdem speciei. 3. 99. Il-
 lius habitus infunditur post pri-
 mum actum fidei. 3. 102. Repu-
 gnantia inter habitum fidei, &
 actum infidelitatis est physica. 3.
 104. Actus imperans fidem debet
 esse bonus supernaturalis, & ple-
 ne deliberatus. 3. 123. Volit imperans
 actum fidei est supernatu-
 ralis ex obiecto formali, & hoc
 quodnam sit. 3. 130. Capita ex
 quibus fides Catholica est euiden-
 ter credibilis. 3. 139. Est de fide
 Pontificem, vel Concilium con-
 corditer ab Ecclesia acceptatum,
 esse verum. 3. 140. & 145. Primi
 actus

I N D E X

actus agnoscentes nouum Ponti-
 ficem, non sunt fidei diuinae, sed
 fidei, & prudentiae humanae. 3.
 144. Quae nam reuelata à Deo ge-
 nericè possint credi in indiuiduo
 per actum fidei, quanam verò
 non possint. 3. 149. Reuelationem
 nouam de fide non dari in Eccle-
 sia quomodò verificetur. 3. 151.
 Quae nam possint definiri ab Ec-
 clesia ita ut sint de fide. 3. 152.
 Reuelatio facta vni potest eum
 mouere ad actum fidei, non verò
 alios audientes. 3. 153. Obiectū
 fidei debet esse reuelatum reuela-
 tione stricta, & non tantum lata.
 3. 157. Actus fidei non potest si-
 mul esse scientiae, neque potest sta-
 re simul cum actu scientiae. 3. 164.
 neque cum actu opinionis. 3. 171.
 An exerceatur circa existentiam
 Dei. 3. 168. Eius habitus non po-
 test concurrere ad actum falsum
 neque per se, neque per accidens.
 3. 172. Neque hoc potest per se
 eius actus. 3. 176. Fides explicita

LIBRORVM

Trinitatis, & Incarnationis non est necessaria ad iustificationem necessitate medij. 3. 178. hanc necessitatem habet fides Dei existētis, & remuneratoris. 3. 179. & hoc non ex arbitrio, Dei, sed ex natura rei. 3. 180. Fides Deiremuneratoris debet coniungi cum quolibet actu fidei meritorio. 3. 195.

Filiatio diuina vnita natura create cur potest dare denominationem filij, & non sic de alijs perfectionibus. 5. 164.

Finis, & eius dimissio. 1. 10. Nihil est amabile sub ratione finis qui, quin aliquid etiam ametur sub ratione finis cui, & è conuerso. 1. 10. In aliquibus ita se habent media ad finem sicuti prima principia ad conclusionem, in alijs vero se habent sicut Conclusio ad prima principia. 1. 11. & 12.

Forma supra existētiam omnis materiae non potest dari. 2. 54. Forma constitutiva alicuius denominationis.

I N D E X

minationis quæ nam intelligatur.

I. 36.

Fructum. V. Tempus.

G

G Audiuu de peccato speculati-
uè est licitum. V. pecca-
tum.

Gradus in habitibus supernaturali-
bus sunt etherogenei. 3. 321.

Gratia naturæ humanæ indebita
fuit, non solum eleuatio ad filia-
tionē Dei, sed immunitas à mor-
te, à morbis, & à subreptione par-
tis inferioris. 2. 4. & 5. Gratia il-
luminatiōis ex parte intellectus
requiritur ad omnē actū bonum
supernaturalē. 2. 71. Cur nemo
possit euidenter cognoscere se esse
in gratia. 2. 62. Datur in appetitu
sensitiuo gratia præueniens tum
positiua tū negatiua. 2. 76. Nullū
initium meritorium ex parte
nostra potest præcedere gratiam
aliqua tamen occasio naturalis
potest

LIBRORVM

potest illam precedere non remote, sed proximè acceptam. 2. 78. Gratiã sufficientem non solum physicè, sed moraliter ad salutem habent semper omnes iusti. 2. 90. in quo sensu verum sit, Non denegatur facienti quod in se est. 2. 94. Ad eam conducunt positiua bona opera naturalia ante fidem. 2. 100. Gratiã sufficiens distinguitur ab efficaci. 2. 124. Gratiã habitualis quid sit. 2. 131. Non potest ulli creaturæ deberi naturaliter. 2. 132. Neque potest esse aliquid extrinsecum. 2. 133. est impossibile cum peccato. 2. 136. Constat partibus heterogeneis. 3. 321. Gratiã habitualis quamuis non emanet ex aliqua radice antecedenti, & quamuis sit principium nouarum operationum tamen non est substantia sed accidens. 5. 156. Gratiã compendiosa quomodo differat à compensatione iustitiarum. 4. 87. In quo fundetur honestas grati.

I N D E X

gratitudinis. *ibid.* Gratitudo ha-
 bez suos terminos, ultra quos ex-
 tendi non debet. *ibid.* 88.

H

H Abitus fidei V. Fides Habitus
 pia affectionis ad quem actū
 inseruiat 3. 130. Habitu quodnā
 assignetur obiectum vide obiectū
 Habitus Theologiae supernatu-
 ralis videtur superfluous 3. 175.
 Habitus supernaturalis pruden-
 tia circa quid versetur ibi: Habi-
 tus qui augentur ad mensuram
 gratiae constant partibus ethero-
 geneis. 3. 323.

Homo est conditus gratia sui non
 gratia speciei humanae. 1. 19. Ho-
 mo, & omnia ea quae sunt condi-
 ta gratia sui non obligantur agere
 in propriam perniciem. 1. 20. Ho-
 mo fortunatus praescindēdo à spe,
 atque à timore, parum in hac vi-
 ta differt ab infortunato. 1. 22.

Quam.

LIBRORVM

Quamuis vnicus homo deberet
beari cæteri damnari, adhuc op-
tanda foret conditio humana. 1.
46. Cur cunctis hominibus etiam
post peccatum originale expetibi-
lius sit nasci, quam non nasci. 2.
Cur homo existens in peccato
mortali non possit diu perseuera-
re sine nouo peccato mortali. 1.
50.

Honestas non fundatur in regula
nostre rationis, neque in iudicio
Dei. 1. 158. Neque in preponde-
rantia bonitatis physice supra
physicam malitiam obiecti. 1. 159
Neque in conformitate obiecti cum
natura rationali. 1. 152. Est in
actu honesto tanquam in princi-
pali analogato & explicatur
quid sit. 1. 153. Ea esse honesta,
vel inhonesta, que expedit esse
talia est vnicum principium ad
soluendas omnes quæstiones mo-
ralis philosophiæ, vel Theologiæ.
2. 105. Triplex datur acceptio
honesti, dignum scilicet honoris
pru.

I N D E X

prudenter eligibile, & ipsa electio
prudenter facta, & ostenditur
primam per secundam & secun-
dam per tertiam explicandam,
esse. 5. 20. Honesti prima regula
ostenditur, & eius multa prædi-
cata. ibid. 21. eamq. esse regulam
sui, & inhonesti. ibid. 22.

I

Ignorantia antecedens, comitans,
& consequens quid sint. 1. 81.
Quæ nam causet inuoluntarium.
V. Voluntarium. Ex Ignoran-
tia nunquam datur peccatum,
quin detur etiam aliquod pecca-
tum ex malitia. 1. 84. Quomodo
reperiatur in quolibet peccato.
V. peccatum.

Immortalitas naturalis animi hu-
mani quomodo probetur. 1. 19.
Cur reliqua nõ sint immortalia,
nisi secundũ speciem. 1. 19.

Im-

LIBRORVM

Imperfectio moralis quomodo in
Christo & Beatis habeat locum.

5.141.

Impossibile obiectiuum, si datur, est
solum id, quod ex suo conceptu
antecedenti ad possibilitatem, vel
impossibilitatem nullam habet bo-
nitatem prudenter amabilem, ne-
que practicè, neq. speculatiuè. 1.
178. Impossibile. V. contradi-
ctoria, non potest dici necessariò
trahere duo contradictoria. 5.9.

Incarnatio non est Deo simpliciter
necessaria. 5. 1. Incarnatio non
fuit necessaria Deo, ut vel Deus
ex iustitia teneretur acceptare
hanc satisfactionem vel ut genus
humanum satisfaceret pro aliquo
debito iustitiæ 5. 59. Incarnatio
fuit necessaria ut coniungerentur
hæc duo, Divina scilicet liberali-
tas in remissione peccati, & æqua-
litas satisfactionis ibidem. 91. &
in quo consistat ista æqualitas,
ibidem, & 92. & 93. Incarnatio
ex quo nam motiuo volita à Deo
sit

I N D E X

fit, refutantur multae sententiae. 5.
 145. 146. & ostenditur substantiam
 Incarnationis decretam esse
 à Deo propter redemptionem pec-
 cati. Habuit Deus voluntatem
 quandam conditionatam merè
 speculatiuam, & qua ei placuit
 Incarnatio etiam sub condi-
 tione noui commissi peccati, & in
 quo signo talem voluntatem ha-
 beat. 5. 152. 153. 154.

Indivisibilitas non est contra con-
 ceptum rei materialis. 3. 319.

Infernus fuit necessarius, ut per ip-
 sum impleretur Caelum. 1. 119.

In pura natura habuisset poenas
 longè remissiores. 2. 29.

Infidelis. V. Fides.

Infinitum in quantitate quid sit. 3.
 242. non est nomen negatiuum,
 nisi grammaticaliter: ibid. Repru-
 gnat quantitas infinita; siue ca-
 tegorematicè, siue sincategore-
 maticè, ultra quam detur alia
 quantitas. 3. 245. Quilibet nu-
 merus infinitus posset correspon-
 dere

LIBRORVM

dere cuilibet tempori, vel loco infinito. 3. 248. Cur Infinitum Aristoteles definiat in ordine ad omne tempus. 3. 266. In infinito nullum esset inuenire individuum. 3. 256. Si daretur gratia infinita, quilibet eius gradus foret inutilis. 3. 259. Argumentum contra infinitum petitum ex dispositione unitatum per numeros pares, & dispaes, quid euincat. 3. 264. Nō omnis equalitas inter infinita negari potest. 3. 260. Infinita non possunt concipi distincte per modum vnius collectionis. 3. 269. Sunt tamen duplici modo cognoscibilia, & utroque à Deo cognoscuntur. 3. 271. Explicatur quomodo Deus cognoscat Infinita distincte per modum plurium collectionum. 3. 278. Soluuntur argumenta, quae videbantur retorqueri contra infinitum in mente Dei. 3. 274. & 283. Probabilitas inter infinita syncategorematica non potest esse.

I N D E X

crescere, vel decrescere. 3. 286.

Quo pacto negationes contingentes, si admitterentur, non essent infinite 3. 297. V. alida confirmatio huius totius doctrinae de infinito. 3. 298. an sit aliqua infinitas in quantitate. V. Quantitas.

Infinutum in genere creati non est possibile 3. 60. & soluitur argumentum calculatorium. ibid.

62. Infinutum in genere mali implicat. ibid. 72. & 73.

Inimicitia facit ut bona unius evadant mala alterius, & è contra 1. 44.

In iuriis ut fiat non requiritur ut Dominus sit positivè iniurius. sed satis est si absque consensu ipsius fiat. 4. 27. Quomodo ad iniuriam nõ sufficiat volũtas presump̃ta. ibid. 28. & 29. Formalis iniuria duplex attentata, & affectiva, & explicatur utraq. 4. 90. Quomodo distinguatur iniuria consummata ab affectiva, vel attentata plures assignantur regulae ibidẽ.

In-

L I B R O R V M

Intellectus, cur habeat pro obiecto
verum. 3. 86. & 87. Non potest
pro eodem instanti habere iudicia
disparata. 1. 99. Non est indiffi-
rens, & à se determinabilis ad v-
num inter duo iudicia opposita.
1. 124. quomodo eius actus sub-
sint voluntati. V. Voluntas non
potest tendere modo disparato in
plura, ut plura 3. 164.

Involuntarium. V. Voluntarium
Iudicium de futuris fuit necessarium
creaturis rationalibus. 1. 190. V. I-
timum iudicium practicum sem-
per est evidentissimum. 2. 70. dan-
nequeunt duo iudicia alterum
clarum, alterum obscurum de
eodem obiecto immediato, & af-
firmato per se. 3. 44. Neque iudi-
cium honeste, & verè credens ali-
quid super omnia propter motum
fallibile. 3. 58. Iudicium, siue
assensus sine formidine, & super
omnia, quid sit 3. 60. huiusmodi
iudicium potest versari etiam cir-
ca obiectum fallibile non tamen cir-
ca

I N D E X

ca locutionem Dei, si adhibeamus
omnem diligentiam possibilem.

3. 70. Error, nō quidem ut præ-
missa, sed ut obiectum, potest cō-
ducere ad iudicium verum, &
supernaturale. 3. 77. Iudicia
practica, & syllogismi, inde orti
quo pacto se habeant. 3. 73. Iudi-
cium Vniuersale de inhonestate
obiecti, & aliud particulare de
eiusdem honestate hic, & nunc,
sunt compossibilia. 3. 74. Iudiciū
euidens de honestate assensus ob-
scuri super omnia est supernatu-
rale. 3. 77. & 78. non semper re-
presentat obligationem credendi
quo ad exercitium. 3. 131. Iudi-
cium obscurum ad quid sit utile.
V. Cognitio. Iudicium credens
aliquod totum ex aliquo motiuo
non ideo credit ex eo motiuo sin-
gulas partes, sed ultimam forma-
litatem. 3. 170.

Ius in genere definitur. 4. 16. item
ius obedientie, & ius iustitie. ibi.

Ius vniuersum prout comprehen-
dit

LIBRORVM

dit ius iustitia, & obedientia explicatur, & voluntas duplex obligatoria. ibid. 16. & quænam obliget ex iustitia, quænam vero ex obedientia. ibi. 16. & 17. Ius duplex alterum positivum, alterum negativum, & quomodo definiatur. ibid. 18. Ius positivum primo est in Deo & Communicatur ab illo creaturis. ibid. 4. 19. Ius in hominibus aliud primæum, aliud non primæum ibi. Ius positivum consistit in extensione dominij moralis ultra fines proprii dominij phisici. ibid. 26. Ius idem omnino non potest esse totaliter in duobus pro eodem instanti, & quare 4. 98. & 99. Ius omne & dominium desumendum est primario, & radicaliter in ordine ad usus phisicos ibid. enodatur difficultas de donante, & donatario ibid. 100. Ius aliud reale, aliud personale, & utrumque explicatur, & distinguitur ibidem 101. 102. 103. Non potest.

I N D E X

potest alteri conferri ius reale
plenum in aliquam rem nisi ab
eo qui habet ius personale in om-
nibus personis. *ibid.* 106.

Iustificatio non potest haberi per
aliquid extrinsecum. 2. 134.

Iustitia nomen conuenit iustitiæ
commutatiuæ, distributiue legali,
& vindicatiuæ. & quomodo. 4. 1.

Iustitiæ legalis obseruatoribus
debetur premium sed et iustitiæ
distributiua, nec non etiam obser-
uatoribus iustitiæ commutatiuæ.

4. 78. Iustitiæ commutatiuæ
quomodo definiatur 4. 12. & 23.

Explicatur differentia quedam
materialis inter iustitiā, & obe-
dientiam. 4. 32. Quomodo ex mo-
tuo iustitiæ potest quis satisfacere
per secundam solutionem debiti,
in eo etiam pro abscissione bra-
chij iniuste à se facta soluere pe-
cuniā. *ib.* 33 & 34. & quo à hoc
colligitur discriminē inter iustitiā.
ceterasque virtutes *ibi.* 35. quam
nam equalitatem intendat iusti-

d   tia

LIBRORVM

tia commutativa, & quomodo ea
 sit non quo ad effectum perseue-
 ratura, sed quo ad leges. 4. 37. &
 38. Datur iustitia commutativa
 inter homines, & Angelos non
 tamen tam perfecta ut inter ho-
 mines ibid. 39. Quomodo differat
 iustitia commutativa a distribu-
 tiua, & quando non. ibid. 41. 42.
 43. ad iustitiam distributiua, &
 quando ad hanc requiratur a-
 qualitas geometrica, & quando
 non. ibid. 41. 42. 43. ad iustitiam
 distributiua pertinet distribu-
 tio bonorum, & quanam equali-
 tas hic seruanda sit. ibid. 44. No-
 datur in Deo iustitia distribu-
 tiua rigorose neque respicit Deum
 proportionem geometricam, primo
 & per se in distributione premio-
 rum spectantium ad substantiam
 beatitudinis ibid. 46. 47. 48. 49.
 & 50. Explicatur duplex iusti-
 tia distributiua quae exercetur a
 nobis. ibid. 51. & neutra Deo
 conuenit ibid. Iustitia per quid
 diffe-

I N D E X

differat ab alijs virtutibus ad alterum. 4. 1. Datur in Deo iustitia aliqua late accepta. 5. 40. Iustitia commutativa nō potest dari in Deo, & quare. ibidem. 44. & 45. nec potest dici Deum cedere iuri quod habebat aduersus alterum ibidem 46. non requiritur ad iustitiam commutativam æqualitas estimationis rerum, super quibus fundatur ibid. 47. Iustitia Dei, videt Deus.

L

L *Audabilitas supra honestatem addit libertatem actus, & proportionem eius ad finem honestum 5. 23. & quomodo possit stare cum necessitate ad actus æquales, & quo ad hoc assignatur discrimen inter Deum, & Creaturam ibidem 274. 25.*

Lex Diuina quæ nam prohibeat necessa-

d 2

cessa-

LIBRORVM

cessario, quæ nam vero pro libito.
 V^o Prohibitio Est quædam Dei lo-
 cutio: 1. 160. Leges Vniuersales
 Dei non sunt complete, & quod
 nam habeant obiectum. 1. 162. Le-
 gem naturalem exire ad casum,
 in quo eius obseruantia sit mora-
 liter impossibilis, cur expediat vni-
 uersitati 2. 106, non verò legis
 positivam. 2. 107. De essentia le-
 gis valide est ut sit in bonum
 cõmunitatis. 3. 144. Lex natu-
 ralis, & positiva quomodo diffe-
 rant, 4. 24. Legis punitivæ iustæ
 regula est ut pœna habeat pro-
 portionem non tam cū malo quod
 attulit culpa, quã cū malo, quod
 oriretur nisi homines arcerentur
 per timorem tantæ pœnæ à tali
 culpa, unde nonnulla inferuntur
 4. 55. Lex naturalis quomodo
 Christo fuit posita. 5. 135. 136.
 Libertas definitur. 1. 121. ostenditur
 constare lumine nature, dari li-
 bertatem. 1. 126. item dari in no-
 bis. 1. 131. omnia, & sola agen-
 tia

I N D E X

tia intellectualia habent libertatem. 1. 132. Non autem bruti, nec infantes, immo, neque ebrii, vel somniantes, vel, amentes. 1. 133. libertas operationis, est aliquid intrinsecum ipsi operationi. 1. 134. Libertas Dei consistit in indifferentia ad amandum alia extra se amore benevolentiae. 1. 142. est nota lumine naturae. 3. 28.

Libertas creata non datur circa obiecta, quorum unum appareat continere totam bonitatem, quae continet aliud, & aliquid plus. 1. 143. Neque datur in ordine ad bona pure sensibilia. 1. 145. datur tamen in hoc ut possit voluntas non amplecti illud bonum, quod apparet maius, vel quod efficacius proponitur. 1. 146. ante omne exercitium libertatis debet dari propositio intellectus non libera. 1. 146. Non potest dari ad peccatum, quin simul detur ad actum bonum. 2. 34. ostenditur repugna-

d 3 re

LIBRORVM

re libertatem sine viribus sufficientibus ad non peccandum.

2.79.

Licitum est aliquando suadere alteri disiunctiue, aut actum boni, aut malum. 1.224.

Loca montium vide Cēsus cur nullum interueniat mutuum, & minus reddat quam census 4. 148. Cur non sit illicitus contractus censuum, & locorum montium ex eo quod emptor tractu temporis accipiat fructus supra sortem ibid. 149. & 150.

Locutio quid sit. 3. 2. quoduplex sit. 3. 36. Non est essentialiter significatiua ex pacto 3. 6. nunquam licet uti locutione nisi quando est signum verum, & cur. 3. 9. & sequentibus. Eius obligatio non prouenit solum ex contractu. 3. 11. tenentur hac obligatione etiam Angeli, & Deus, & cur. 3. 14. locutio non quidem significatiua, sed materialiter, est aliquando licita, quamuis aliter res se habet.

I N D E X

habeat, & cur. 3. 22. assignatur
 vera ratio cur locutio tunc non
 sit mendax. 3. 2. Locutio equi-
 uoca aliquando est licita, aliquā-
 do non, restrictio vero mentalis
 nunquam, & cur. 3. 17. quid sit
 intendere hunc, vel illum sensum
 locutionis. 3. 18. Non datur pro-
 pria locutio creaturae ad Deum,
 nec ad se ipsam per signa distin-
 cta a cognitione, & cur. 3. 21. lo-
 cutione equiuoca potest Deus uti,
 non tamen locutione materiali,
 vel mentali restrictione, aut ad-
 ditione occulta. 3. 26. duplex tan-
 tum locutio Dei cum hominibus
 datur naturaliter & cur. 3. 23.
 & 36. Cur locutio Diuina non
 sit contradistincta ab auditione,
 ut est humana, & cur. discredere
 primæ sit negare veracitatem lo-
 quentis; secus autem discredere
 secundæ. 3. 67.

M

M *Alum quid sit. 1. 187. Non potest dari sine bono ibi Priuatio potest esse mala, secus negatio entis possibilis. ibi. mali quomodo Deus non sit causa per se. V. Deus cur necesse fuerit dari mala positiua, nempe dolorem, & errorem. 1. 188. Vterque tamen est bonus simpliciter ibi malum morale. V. Peccatum, malitius est bonum practice, & honestè eligitur. 2. 118. Malum infinitum. V. Infinitum malum aliud positiuum, aliud negatiuum, & utrumque explicatur, neutrumque esse infinitum 5. 70. Mandati ratio explicatur, eiusque distinctio à consilio, & precepto. 5. 134. 138. 139. Manichæi adstruentes aliquam substantiam malam reuincuntur. 1. 187. & 196.*

Maria

I N D E X

Maria Virgo, & Antiqui PP. habebant influxum in redemptionem generis humani. 5. 114.

Materia super exigentiam omnis formae non potest dari. 2. 54. Eam non habere infinitam diuisibilitatem posset asserti etiam in doctrina Peripateticorum. 3. 318.

Matrimonium metu contractū cur sit irritum. 1. 61. 62. Matrimonitē contractum per dolum, Quando sit irritum. 1. 63. Ex errore quando sit irritum Matrimonium, 1. 77.

Mendacium cur nunquam licitum V. locatio.

Mensura proportionis trium entitū diversi generis unde debeat desumi. 5. 63. 64. 65.

Meritum de congruo ad gratiam quo pacto reperiatur in bonis operibus naturalibus; V. gratia. Meritis diuersae rationis debentur à Deo praemia diuersae rationis. 3. 322. Merita Christi satisfecerunt equaliter pro peccato mortali. 5.

d. 5

91. Me.

LIBRORVM

91. Merita Christi habent infinitatem ut scilicet mereantur de condigno quodcumque premium possibile, & assertur vera ratio. ibid. 101. & 104. merita Christi non sunt infinita secundum se, & ratione bonitatis propria. ibid. 105. Nè unio quidem hypostatica alteri impetrata potest exhaustire valorem meritorum Christi. ibidem. 105. & 106. Meriti principium non cadit sub merito. ibidem 121. Privilegium fuit meritorum Christi extendi ad preterita, ibid. 122. Meritum propter duo institutum est & quae nã sint. 5. 123.

Metaphysica quod nam obiectum formale habeat, & cur. 3. 87. 88. Metus quomodo, & quando causet inuoluntarium. 1. 154. Cur non non causet inuoluntarium simpliciter, & Aristoteles contrariè docens quomodo sit intelligendus. 1. 53. Quando operatio fiat ex metu. V. Operatio.

Mini.

I N D E X

*Minima admissa in continuo, bene
explicatur productionem succes-
sivam.* 3. 310.

Miraculum. V. Supernaturale.

*Modi acquirendi dominia. V. Do-
minia.*

Moneta. V. Pecunia.

*Monopolia cur de iure natura ve-
rita, & quando licite fieri pos-
sunt. 4. 86. & quid liceat exige-
re. ibi.*

*Montes pietatis sunt liciti, & affen-
tur ratio. 4. 146.*

*Motuum adequatum, siue finale,
inadequatum, & impulsivum
explicantur. 1. 115.*

*Motus quilibet requirit aliquam
primam causam immobilem. 1.
200. Motus successivus quomodo
componatur. 3. 304.*

*Multiplicatur tunc aliquid, quan-
do multiplicatur rectum, & tunc
non multiplicatur quando non
multiplicatur rectum, Vnde Chri-
stus non potest dici duo viventes
5. 194. & seqq. Si verbum assu-
meret.*

d. 6

meret.

LIBRORVM

meret duas humanitates esset unus homo. *ibid.* 195.

Multitudo. V. Pluralitas.

Mundus non potuit esse ab aeterno dependenter à Deo per infinitam seriem generationum subordinatarum. 1. 105. Conditus est solius hominis beneficio. 1. 18. Mundus potuisset esse ab aeterno, si id quod remanet ex praeferito non haberet connexionem determinatam cum toto praeferito. 3. 293.

*Mutuum quomodo distinguatur à commodato. 4. 140. Cur mutuum semper contineat aliquod beneficium collatum mutuatario. *ibi.* 141.*

N

Natura exigit ut ea obiecta Deo displiceant, quae Deo displicere est maius bonum physicum totius reipublicae rationalis. 1. 168.

Natura humana non est deterior

ex

I N D E X

ex peccato originali, ac fuisset secundum se. 2.10. & 22. Natura debuit dare homini bonum permanens. V. Anima debuit connectere felicitatem hominis cum virtute. 1.20. Perfectior est natura ea capax magni boni, quamuis obtinendi per auxilium exterius, quam illa, quae solum est capax parvi boni absque auxilio exteriori. Natura humana insufficientia, atque indigentia non provenit ex odio, sed ex benevolentia Natura. 2.23. Cur natura humana secundum se non sit mala, quamuis proprijs viribus non possit consequi suum finem. 2.23. Natura proprijs viribus producens, v.g. visionem Dei repugnat. 2.55. Cur omne praesens naturale relinquat Deum indifferentem ad futura. 3.40.

Cur non debuit natura identificare in una entitate praedicata distingubilia. 3 161. Natura non obligat civem ad amandam

ma

LIBRORVM

magis Rempubicam distinctam
à se quam se ipsum 3. 187. Car
sit connaturale creaturis, amari
magis fœlicitatem Dei, quam
propriam 3. 188. Natura carnis
sevit hominibus etiam sibus in-
clinationem equaliter fere asti-
mandi bona temporalia, ac si lō-
gius essent victuri. 4. 142.

Natura duplex Hipostatice unita
Deo quarum altera perat opposi-
tum, ac altera implicat. 5. 107. &
108. & soluitur celebre sophisma
desumptum ex eo quod volitio v-
triusque nature haberet pro con-
ditione, nisi alia natura sumpta
oppositum velit. ibid. 109. & 113
& soluitur simile sophisma in iu-
dicijs ibidem & 110. 111. Natu-
ra quomodo definitur, & ex eius
definitione infertur in Christo
manere duas integras naturas 5.
158. 159. Natura humana si v-
niretur immediatè natura diui-
na, an subsisteret per illam ibid.
164. Natura non facit per plura
quod.

I N D E X

quod potest facere per pauciora
quomodo intelligatur. *ibid.* 168.
169.

*Necessitas moralis fundatur, vel in
exigentia vaga natura* 2. 112. *vel
in maxima inclinatione, aut auer-
satione.* 2. 115. *vel in maioritate
numeri, quæ est necessitas dimi-
nuta, & reducitur ad maiorita-
tem inclinationis.* 2. 116. *ad hæc
duo ultima capita reuocanda est
necessitas moralis peccandi.* 2. 120
*potius quam ad reuelationem Dei,
dependentem à scientia conditio-
nata libera.* 2. 122. *Est in Deo,
non quidem simpliciter, sed dimi-
nuta.* 2. 123. *Necessitas disiuncti-
ua in Deo ad aliquid extrinsecum
non datur.* 5. 179.

*Negationes, non sunt infinitæ. V. In-
finitum, negatio nulla datur, quæ
habeat veritatem contradistin-
ctam ab omni ente, & ab omni
vero positivo, idque late probatur
5. 178. et 179. an negationes vere
sint in subiectis, fuse discutitur.
*ibid.**

LIBRORVM

ibid. 180. & 181. & concluditur
eas esse relationes. ibidem. 182. &
188. negationes quomodo cogno-
scuntur. ibid.

Numerus quid importet ex parte
obiecti, & quomodo explicite
concipiatur. 3. 269. numeralibus
conceptibus, quid respondeat ex
parte obiecti. 5. 189.

Obiecta alia esse mala quia
prohibita, alia vero è contra
in quo sensu accipiendum sit. 1.
166. Obiectum licite amabile
gratia sui, potest terminare actum
honestum propter bonitatem na-
tiram ipsius obiecti. 1. 180. Nul-
lum obiectum possibile, quando
existit potest Deo absolute displicere
displicentia abominationis. 1.
221. Obiectum fidei. V. Fides Obiectum
formale quo pacto assignetur ha-
bitibus intellectualibus 3. 85. &
habit.

I N D E X

habitibus volitivis. 3. 89. Obiectū
formale. V. Fides.

Obligatio obiectiva quid sit. V. Vo-
luntas. Obligatio immediate in-
ducitur à solo Deo, à creaturis
verò non nisi exigitivè. 1. 179.
Obligationis varia predicata
necessaria disquiruntur. 5. 41.
42.

Obscuritas cognitionis fuit utilis,
tum in contractibus, tum in re-
tributionibus. 1. 189.

Odiū, aliud abominationis, aliud
inimicitia, secundum potest esse
in Deo, non verò primum. 1. 221.

Omnipotentia debet concurrere ad
omnes effectus immediate. V. Cō-
cursus.

Operatio quæ fit ex metu quomodo
discernēda sit ab ea quæ fit ex cō-
cupiscentia. 1. 58. 59. Operatio ho-
nesta excludit quamlibet formi-
dinem, quod ipsa displiceat Deo.
3. 72. Operatio quælibet moralis
respicit Vltimum finem. 1. 172.
fit per deliberationem comparan-
tem

LIBRORVM

tem plures bonitates oppositas cō-
ratione boni vniuersalis, ibi. ali-
qua potest esse imperfectior, alia
vt quod, & tamen perfectior vt
quo. 1. 42. Cur operatio pendens
à voluntate, magis propriè quam
alie operationes vitales dicatur
habere principium in nobis. 1. 47.
Operatio præterita sola non mo-
uet Deum ad amandum, vel odio
habendum, & cur videatur mo-
uere nos. 2. 135.

Opinio quod liceat sequi sententiam
non tutiorem quid sit. 3. 74. Opi-
nio probabilis non potest teneri
relieta probabiliori ab eo, qui hoc
speculatiue putat illicitum. 3. 75.
Opinio nequit coniungi cum fide,
aut cum scientia, & cur. 3. 171.

P

PAssio appetitus sensitivi cur mi-
nuat voluntarium. V. Volun-
tarium.

Pecca.

I N D E X

Peccatum in quo sensu oriatur semper ex errore, vel ignorantia 1. 147. esse essentialiter offensam Dei cogniti ostenditur primo auctoritate S. Thomae. 1. 169. de inde rationibus. 1. 171. Deficeret sublato Deo. 1. 173. latius patet, quam culpa. 1. 170. Cur eius possibilitas fuerit necessaria. 1. 192. Deum illud permitttere non est absurdum. 1. 203. essentia peccati sita est in hoc, quod sit practice in amabile a Deo. 1. 209. Peccatum habet bonitatem etiam practice amabilem in ordine ad bonum iucundum; sed solum speculatiue amabilem in ordine ad bonum honestum. ibi, & seq. tum de alienis, tum de proprijs peccatis licet speculatiue gaudere. 1. 210. Peccati Deus non est author. V. Deus. Quomodo verificetur axioma asserens, nullam dari naturam peccati. 1. 217. Peccatum non displicet Deo absolute, sed homo propter peccatum. 1. 221. Peccatum

tuna

LIBRORVM

tum magis displicet Deo, quam
 quodlibet aliud obiectum displicentia antecedenti, non vero consequenti. 1. 225. Peccati originalis poena quanam sit, & cur nemo possit conqueri, eam sibi irrogatam esse, quamvis ex alieno delicto. 4. 32. Peccata omnia utrum possint vitari. V. Potentia repugnat necessitas disiunctiua in aliquo instanti ad plura peccata. 2. 81. & necessitas physica ad peccatum in aliqua latitudine temporis. 2. 84. ad peccatum mortale non requiritur potentia moralis non peccandi. 2. 104. Soluitur difficilis obiectio contra hoc. 2. 105. Peccatum mortale non est simpliciter infinitum. 5. 72. 74. Neque valet argumentum calculatorium de infinitate Dei offensi, aut duratione poena. ibid. 75. Peccatum originale non est materia sufficiens satisfactionis. ibid. 60.

Pecunia debet esse diuisibilis facile
 repe-

I N D E X

reperibilis, difficile corruptibilis,
 facile transferibilis, neque rarif-
 sima, neque frequentissima, debet
 denique habere aliquam estima-
 bilitatem prescindendo à lege,
 & arbitrio. 4. 53. dictæ conditio-
 nes maximè concurrunt in me-
 tallis, & quæ nam sint hæc &
 quare fuit utile ea signari signo
 publico ibi 54. Cur fuerit utilissi-
 mum seuissimè puniri illos, qui
 simulant huiusmodi signum
 ibi. Proprius usus pecunie est
 commutatio, & in ijs non confi-
 stunt formaliter diuitiæ ibi. 57.
 Prima regula valoris æqualis qui
 intercedit inter pecuniam, remque
 emptam, vel venditam, non est
 æstimatio humana, neque quod
 tota pecunia, quæ est in mundo
 tanti æstimetur, quanti bona
 omnia vendibilia in mundo, ne-
 que est æstimabilitas intrinseca,
 sed est æqualitas æstimationis in-
 ter pecuniam, mundi, vel regni,
 & omnis merces eiusdem, idest
 bona

LIBRORVM

bona mobilia, quae homines ratione superfluitatis habent parata ad vendendum ibid. 57. 18. & seq. Stabilitur valor pecuniae in ordine ad bona stabilia, & alia ibi. 63. Valor pecuniae duplex est alter intrinsecus, alter extrinsecus, & vterque explicatur ibi. 64. Valor extrinsecus monetae habet pro sua mensura fundamenti monetas ipsas consideratas, non in ratione monetae, sed mercis proportionalitate tamen geometrica ibid. Si crescat valor extrinsecus pecuniae num. teneatur mutuarius reddere monetam eiusdem speciei, aequalem acceptae, ibi. 61. & quid in hac re praesumendum sit ibi. 66. in ratione pecuniae inuentio noui orbis nihil opulentaui genus humanum, & cur implicet moraliter loquendo ditescere, aut pauperascere genus humanum in ratione monetae ibidem 68.

Perfectio alterius; vi amicitiae redditur

I N D E X

ditur propria. 1. 29. Perfectio essentialiter habita est aliquando infinite perfectior, quam sit eadem contingenter recepta, vel data alteri in genere cause formalis. 2. 56.

Persona est nature rationalis individua substantia, & inde desumitur cur solum suppositum Divinum possit assumere sibi alienam naturam, & solam naturam divinam posse subsistere in pluribus suppositis. 5. 157.

Pia affectio. V. Habitus.

Pluralitas denominatur ab aliqua distinctione reali, vel intrinseca, vel extrinseca rebus denominatis. 3. 279. & 284. V. Infinitum.

Pœna debet esse aliquid simpliciter bonum afferens Vltori honorem, & medelam culpæ. 2. 16. omnis pœna est utilis punito secundum comminationem, aliqua est etiam utilis illi secundum executionem, 4. 4. Cur tamen punitus non tenetur

ne n-

LIBRORVM.

neatur pro illa agere gratias. 4. 3.
 Pœna inflicta à Deo homini libere
 operanti non potest esse carentia
 omnis cogitationis congrua. 2. 12.
 Non est nisi priuatio boni debiti,
 & depauperat aliquo gradu fe-
 licitatis possessio. 3. 127. Pœna est
 contra voluntatem puniti quam-
 uis aliquando utilis punito, &
 quomodo. 1. 4.

Pontifex, quem multitudo catholi-
 corum pacifice venerata est ut
 verum, fide certum est, esse ve-
 rum, & cur 3. 140. Cur non
 possit condere nouam scripturam
 Canonica 3. 151.

Possessio felicitatis posita in bonis
 proprijs est obiectum motuum
 gaudij, at possessio felicitatis sita
 in bonis amici est tantum condi-
 tio. 1. 37. Possessionis varie ac-
 ceptiones. 4. 154. & quomodo sit
 separabilis à Dominio quãdo suf-
 ficat præsumptio dominij. ibidem
 Quæ nam possessio versetur circa
 res incorporeas. ibi. 115.

Pos.

I N D E X

Possibile quando existit non potest Deo displicere. 1. 221. Possibilitas Creatura immultiplicabilis. V. creatura. Illud est possibile, quod antecedenter ad suum conceptum de possibilitate habet bonitatem, prudenter amabilem practice vel speculative; si vero non habet, est impossibile. 1. 178. Possibilitas moralis Iliadis Homeri ex fortuito litterarum iactu. V. necessitas moralis.

Potentia appetitiua non est instituta primario propter se, & cur. 1. 5. Est tanquam gubernator, & quomodo. 1. 6. V. appetitus.

Potentia antecedens, & physica seruandi legem naturalem non est beneficium Dei distinctum à creatione. 2. 47. Potentiam etiam moralem vitandi omnia peccata, etiam leuia, habuit Adam in statu innocentie, non distinctam à beneficio creationis in tali statu. 2. 48. Nos vero sine speciali gracia non habemus hanc potentiam

e   tiam

LIBRORVM

tiam moralem, ne in ordine quiddam
ad peccata graua. 2. 49. & 50.
Potentiae non sunt finis cui operationum,
sed media. 2. 65. Potentia ad aliquem actum
non cadit sub experientiam euidenter ante
exercitium illius actus. 3. 70.

Practica. V. iudicia practica.

Præceptum. V. Consilium.

Prædicata aliqua sunt prima, quorum
conceptus non fundantur in aliquo alio
prædicato, ut ens substantia, & alia
secunda, quae supponunt aliud, ut simile,
&c. 1. 3. aliqua omnino excedunt
limitationem entis creati, alia excedunt,
si non habeantur per fauorem indebitum,
alia si sint identificata. 2. 59. Omne
prædicatum est formalissime vel perfectio
simpliciter simplex, vel imperfectio. 3. 46.
Prædicata distinguibilia non debuerunt
identificari in una entitate, & cur. 3. 161.

Premia maxima cur necesse fuerit
ut cognoscerentur valde obscure.
1. 189. Pra-

I N D E X

*Premissæ non cōcurrunt immedia-
tè ad conclusionem. 3. 177. minor
essentialiter distinguitur à maio-
ri. ibi.*

*Præscriptiones cur sint inductæ. 3.
142.*

*Præteritum V. tempus. Præsens. V.
Tempus.*

*Prima principia ratiocinandi, &
prima cognoscendi quid sint. 1. 1.*

*Duo prima principia alterum
boni, alterum mali impugnantur.*

*1. 196. de quibus obiectis sit ne-
cessaria, & de quibus arbitraria.*

1. 158. quid re ipsa sit. 1. 163. &

*164. Primum bonum est neces-
sariò quid absolutum, estque
regula sui & mali. 5. 22.*

Prioritas nature in quo consistat. 1.

*95. Per quid habeat unum obie-
ctum ut exigat esse prius natura
quam aliud. 1. 97. mutua priori-
tas nature cur repugnat. 1. 101.*

*& seq. Argumenta difficilia pro
mutua prioritate solvantur. 1.*

108. & seq.

LIBRORVM

Probabilitas debet fundari in aliqua necessitate. 2. 116. & 119. Probabilitas mutua intrinseca, & extrinseca quid sit. 3. 115. Probabilitas inter infinita. V. Infinitum quod probabile plerumque contingat, est proprietas fundata in hoc, quod potentia libera determinatiua illius, sit magis inclinata ad illud, quam ad oppositum. 2. 116. quomodo aliqua sint tantum probabilia nobis, quamuis in se necessaria. 2. 118. Quomodo res probabilis differat a mere dubia in ordine ad operandum, non vero ad opinandum. 3. 114.

Professio in Religione inita ex metu, est inualida. 1. 61.

Prohibitio Diuina est quadam enunciatio Dei practica, & verificatiua sui obiecti. 1. 164. Nunquam datur prohibitio cognita, & ut quod, quin detur alia incognita, & ut quo. 1. 165. Prohibitio Dei aliqua necessaria, alia
arbi-

I N D E X

arbitraria. I. 163. Circa qua
nam obiecta sit, vel non sit neces-
saria. I. 158.

Providentia generalis non confert
cogitationem congruam, debet es-
se specialis V. Cogitatio congrua.
Providentia summa est calamitas
proborum, & improborum, pro-
speritas. 3. 32.

Proximus quem debemus amare
qui nam intelligatur. 3. 233. Cur
amettur amicitia propria, quam-
vis propter Deū. 3. 232. Cur eius
salus non sit praeferenda profectui
nostro, licet possimus saluare to-
tum mundum per aliquam mini-
mam imperfectionem. 3. 231.

Prudentia ut communiter usurpa-
tur in quo consistat. 3. 79. quo pa-
cto ex Aristotele sit incapax eli-
ciendi actum falsum, & tamen
sit obnoxia errori. 3. 80. Quomodo
differat ab arte, 3. 81. Cur dic a-
tur practica licet secundum se
sit speculativa. ibi.

Pueri non sunt Domini omnium

LIBRORVM
actionum quæ sunt circa corpus
4. 30.

Q

Quantitas finita cur sit obiectū
mathematica. 3. 87. Explica-
tur diuisibilitas virtualis infi-
nita, quam adstruunt recentio-
res in quantitate continua. 3. 300
Quomodo Aristoteles composue-
rit quantitatem continuam. 3
304. Inter quas eius partes ponat
distinctionem actu, inter quas
potentia. 3. 308. Cur non sit ab-
surdum putare, quoties fit noua
assignatio in quantitate tum
successiua, tum permanente, re-
sultare realem mutationem in
qualibet parte vniuersi. 2. 312.
Indicatur tamen grauis difficul-
tas, & duplex modus eam vitandi.
3. 315.

Re-

I N D E X

R

Regula prima bene operandi non est dictamen nostrae rationis. I. 148. neque est praeponderantia bonitatis physicae supra physicam malitiam obiecti. I. 149. Neque est conformitas obiecti cum natura rationali I. 152. neque voluntas Reipublicae. I. 175. neque bonum totius naturae rationalis includendo etiam homines possibiles. ibi Regula prima honesti. V. Honestum.

Relationes praedicamentales generatim esse aliquid contradistinctum a duplici absoluto multis suadent, 5. 102. & seq. Relatio non solum datur ad terminum existentem, sed etiam ad terminum praeteritum. ibid. 185. non tamen datur ad futurum ibid. ne relatio inter res creatas, & illos actus divinos, qui respiciunt futurum discutitur

LIBRORVM

fusè ibidem 186. & 187.

Religio cur nõ sit virtus theologica.

3.229.

Remissio peccati mortalis præsupponit actum bonum supernaturalè essentialiter tãquã dispositiuũ. 5. 81

Restituendi obligatio oritur ex duplici capite præscindendo à contractu ratione scilicet rei acceptæ, & ratione iniustæ acceptionis, & ad quid nam teneamur ratione utriusque. 4. 69. non tenetur illator iniuriæ ad reparanda damna, nisi ratione rei acceptæ, & in quantum est effectus ditiõs si adsit defectus aduertentiæ ad peccatum mortale requisita, ibi. 70. quando iniuriã teneatur ad restitutionem totius valoris intrinsici quamuis iniuriã fuerit leuis formaliter. ibid. 71. damna inuincibiliter ignorata, & prudẽter inexcogitabilia non tenetur restituere etiam si iniuriã fuerit grauis idque valet etiam ratione rei acceptæ, & in quantum effectus est ditiõs.

I N D E X

ditior ib. 72. 73. nō datur obligatio restitutionis in bonis diuersi generis de iure natura, & quare non ibi 74. & 75. neque eo dato esset iniurianti liberum pro bonis temporalibus restituere spiritualia. 4-76. Explicatur quomodo deducatur in pactum non solum labor corporalis, sed etiam applicatio orationis etiam ieiunij, nec non etiam missæ adhuc tamen nullam committi simoniam, ibid. 78. & 77. 79 & 80. Infertur Principes Christianos teneri seruare pacta etiam indulta dūmodo licita in pacificationibus concessa etiam Hereticis, & infidelibus ibid 82.

Retributio debet esse ex natura sua effectus meriti, & sic voluntas eā dandi & debet moueri à merito ut existente, vel tunc cum datur retributio, vel antea §. 122. & 123.

Reuelatio. V. Fides.

Satisfacere, & satisfactio. V. peccatum mortale ut satisfiat equaliter pro aliquo debito ex delicto graui debet tantum facere supra id ad quod ante contractum debitum tenebatur quantum infra suum debitum fecit delinquendo, & quomodo hoc non valeat in peccato leui. 579. In pura natura congruum fuisset dari aliquam satisfactionem, seu remedium mundans a peccato. ibid 80. satisfactio pro peccato non requirit tantum excessum dignitatis in merente quo ad entitatem quanta est vilitas offendens ib. 100.

Sciētia intuitiua. Dei de aliqua existentia in tempore non est posterior natura necessaria ad illam existentiam. 5. 118. non omnis sciētia visionis in Deo est causa rei vise, sed illa quae est pura prauiſio & quae relinquit Deum adhuc indifferentē ad nolendum, quod illa res existat dependenter ab his, vel ab

I N D E X

ab illis causis . ibid. 119. & 120.

Sensus certificat de distinctione rerū
odeoq de motu, nō vero de identi-
tate 3.315.

Signū quid sit. 3.4. Quotuplex sit. 3.

5. Cur liceat uti signis tum natu-
ralibus tum ex pura cōsuetudi-
ne sine mēdacio quamuis nō exi-
stat res significata. 3.8. neq. merē-
tur nomen simulationis ibi signū
ex conuentione. V. locutio. Signa

priora, & posteriora natura quid
sint. 1.98. Cur nō possint duo obie-
cta existere in signis plane dispa-
ratis. 1.99. Signa diuersa suffi-
ciunt, ut coexistant ea quae habēt
oppositionem dependentiae non au-
tē cōtrarietatis vel cōtradictionis.

Species nō potest constitui per differē-
tiā mere negatiuam 3.159.

Spes explicatur. 3.193. eius obiectū
formale non est arduitas. 3.192.
debet esse futurū tantum negati-
ue ibi non est de illius ratione ten-
dere ad superandam difficultatē.
ibi. crescit, aut minuitur ad pro-
e 6 portio.

LIBRORVM

portionē maioris, vel minoris gaudij, quod precipimus, ex maiori, vel minori probabilitate boni sperati. 3. 194. eius obiectū formale non est potentia, à qua speramus, sed bonitas rei sperate. 3. 198. cur requirat amorē, & tristitiam. 3. 96. Potest coniungi cum certitudine obscura non autem cū euidētia. 3. 196. Spes Theologica quid sit. 3. 201. Explicatur quomodo eius obiectum formale non sit visio Dei, sed Deus. ibi. Spei actus cum actu desperationis repugnat, quamuis elicitus in diuerso signo 3. 204. Cur non detur in Deo, nec in Christo spes de salute reprobatorum 3. 209.

Sphæra, cur dicatur ab Arist. Superficies simplex et perfecta. 3. 308
Stoici cur iactabant, virtutem etiā in tormentis esse beatam. 1. 19.

Substantia non modalis non potest esse supernaturalis in essendo. 2. 53. Substantia spiritualis in cluso etiam Deo potest naturaliter

I N D E X

liter mouere localiter corpoream
cum triplici tamen limitatione. 3.

32. Substantia conceptus unde de-
sumatur, & eius distinctio ab ac-
cidente. 5. 155. Subsistentia
non addit aliquod posituum su-
pra naturam, ex eo precise, quod
concilia definiuerint in Christo
subsistentiam creatam non man-
sisse. 5. 171. & quid intelligeba-
tur nomine subsistentia apud ve-
teres. ibid. & quid S. Th. in hac re
senserit. ibid. 172. & 173. & 174.
neque subsistentia positua potest
esse utilis ad saluandam commu-
nicationem idiomatum. ibid. 175.
Subsistentia in Deo quid nam
est. ibid. 177. Subsistentia, nil ad-
dit supra integritate naturae sub-
stantialis create, qua relatione
ad diuini decreti, nolens unire
illam naturam cum alio supposito si
totalitas non est aliquid distinctum
a partibus, neque essentia ab exi-
stentia ibid. 159.

Supernaturale aliud in ratione effe-
ctu,

LIBRORVM

Actus, aliud in ratione entis 2. 52.
 hoc secundum debet esse vel felicitas
 supernaturalis, vel aliquid
 ad eam ordinatum. 2. 60. neque
 potest produci proprijs viribus ab
 ulla potentia naturali, ne suppo-
 sito quidem miraculo extrinseco.
 ibi. nullum supernaturale potest
 intellectus suis viribus euidenter
 cognoscere. 2. 62. Supernaturale
 aliud quo ad substantiã, aliud quo
 ad modũ. 2. 63. hoc secũdũ vel in-
 cludit, vel supponit aliquid super-
 naturale. Actus supernaturales in
 ratione entis distinguũtur à na-
 turalibus ex obiecto saltẽ formali
 2. 67. assignatur eiusmodi obiectũ
 formale diuersũ. 2. 68. Aliqua vt
 pluuia, restitutio sanitatis, &c.
 non est supernaturalia. V. locutio.
 Definitio illa nẽpe supernaturale
 esse quidquid sciri nequit sine re-
 uelatione ratione, & exemplo
 ostenditur. 3. 39. nullus actus su-
 pernaturalis potest esse semideli-
 beratus. 3. 125. & 128. potest ta-
 men.

I N D E X

men esse indeliberatus. 3. 129. ad
actus supernaturales in ratione
effectus non requiritur habitus
confortans potentiam. 2. 61.

T

Tempus habere diuersitatem
partitū per quid nobis innote-
scat. 1. 91. Cur necesse fuerit crea-
turā rationalem habere aliquod
iudicium de tempore, & rebus
futuris. 1. 190. Cur Tempus fu-
turū nō possit in se ipso à creatu-
ris videri, possit autē à Deo ibi.
per quid distinguatur præteritū
à futuro. 3. 292. denominatio præ-
teriti cōpletur per aliquod præses,
ib. Tēpus præsens, siue ipsum uūc
est primum analogatū in ordine
ad quod declaratur præteritum,
& futurum, 3. 306. quopactō in
partibus temporis Deus exerceat
libertatem. 3. 311.

Tentatio supra vires morales est pos-
sibilis, secus supra vires phycas
2. 103.

Ti-

LIBRORVM.

Timor maximus debuit necessario institui ad remouendos homines à voluptatibus. 1. 189.

Trinitas dicitur supernaturalis in cognoscendo. 2. 53.

V

V *Bicatio antecedit omnes effectus voluntarios, qui fiunt à re obicata in aliquo instanti, ipsa uerò determinatur ad existendū à uolitione non coexistente, sed præexistente. 1. 89.*

Vendere quid nam sit. 4. 119. Quando ultra sortem liceat accipere aliquid propter periculum, siue extrinsecum, & accidentale, siue intrinsecum ib. & quomodo non obstat exēplū furis qui quātumuis pauper si postea restituat quātū accepit satisfacit iustitiā. ibi. 126. Periculum commune quod reperitur in quibuscunque debitoribus non sufficit semper ad iustificandā promissionem recipiendi aliquid ultra sortem. ibi. 128.

Vsura

I N D E X

*Usura est vetita de iure natura,
 & quomodo Deus dispensauerit
 cum Iudeis. ibid. 132. & assigna-
 tur ratio cur pro mutuo precise
 nihil posset accipi ultra sortem,
 sed neque etiam pro obligatione
 non repetendi mutuum, nisi post
 tantum tempus. ibi. 134. Cur usu-
 ra non committatur nisi in rebus
 quae usu unico consumuntur. ibi.
 144. Si eueniret aliquem indige-
 re pecunia ad ostentationem ad
 hunc usum illi pecunia accom-
 modaretur posset ne aliquid pra-
 tij pro usu accipi. ibid.*

*Veracitas diuina est ratio credibili-
 tatis fidei. 3. 90. quomodo fiat im-
 mediatè credibilis in actu fidei 3.
 91. Veracitas, & fidelitas, V. vir-
 tus.*

Verba. V. Locutio.

Verbum Diuinum cur sit locutio.

3. 3.

*Veritas cognitionis probabilis de
 obiecto contingenti per quid sit
 vera. 1. 136 Veritates omnes sunt
 per*

LIBRORVM

per se immediate affirmabiles, sed
ex humana ignorantia prouenit,
aliquas esse principia, alias vero
conclusiones. 1. 12. Veritas, &
falsitas sunt prædicata secunda
quæ non possunt affirmari nisi
saltem cõfusedè affirmetur aliquod
prædicatum fundamentale, ex
quo consurgunt. 5. 109.

Violentum, & eius definitio Aristoteli-
ca declaratur. 1. 119. & seq.

Virtus debuit naturaliter connecti
cum fœlicitate. 1. 20. Quamuis
habeat aliquam bonitatem finis,
tamen præcipue est bona tanquã
medium infallibile ad fœlicitatẽ.
1. 27. Virtutes morales per quid
specie differant. 3. 212. Cur in
Deo identificentur formaliter cõ
charitate, non vero in nobis. 3.
213. quæ nam virtutes non sint
in Deo, vel in Angelis. 3. 214.
Virtutes aliæ à iustitia gignunt
obligationem gratiarum, & quã-
do nam 4. 5. Virtutes fidelitatis,
& veracitatis duplicem obliga-
tionẽ

I N D E X

tionem includunt alteram positi-
ua, negatiuam alteram, & cui
nam debeat gratiarum actio. 4
6. Virtus quomodo sit dispositio
perfecti ad optimum, & quomo-
do ipsa optima non sit quomodo in
Deo reperiatur. 4. 23. Virtutes ad
alterū quomodo differant à vir-
tutibus ad se. ibi. 25. & quomodo
a iustitia. ibi. 26.

Visio Dei est præcipua pars beatitu-
dinis causaliter non formaliter. 1.
33. Visio Dei sola reddit ipsam
fœlicem, secus creaturas. V. Fœ-
licitas, est incomponibilis cum
peccato tum actuali, tum habi-
tuali. 1. 43. datius ad perpetuam
amicitiam Dei, magis, quam
gratia habitualis. 1. 43. quidquid
habet connexionē cū existentia
visionis Dei est ita supernaturale
vt sit melius, quā quodlibet ac-
cidens potens esse debitū vlli na-
tura. 2. 52. Visio beatifica est lo-
cutio. 3. 3. nō est cū illa componi-
bilis dubitatio de vlllo predicato
necessario Dei, & cur. 3. 45. eius
caren-

LIBRORVM

carentia sola, ex S. Th. est mitissima omnium poenarum. 3. 127.

Vita ista non habet veram foelicitatem, & praecipua illius bona sunt in dia. V. foelicitas.

Vnio hypostatica cur essetialiter supponat decretum Dei de nunquam dimittenda illa natura rationali, cui semel sit hypostaticè vnitus. 5. 94. 95. 96. 97. Vnio nõ habet aliam vim, & perfectionem, quam mere coniungere formam subiecto, nec potest in eam refundi diuersitas proprietatum. 1. 25. Per unionem hypostaticam ita factum est vnum per se ex humanitate Christi, & persona verbi, ut neq. fuerit duae personae, neq. vna natura. 5. 155. Vnionis cur posset esse substantia ibi. 156. Vnionis primus conceptus est subiectum aliquo modo perficere per id cui vnit tale subiectum ibid. 163. Vnio hypostatica est aliquid praeter existentiam verbi, & existentiam humanitatis, & distinctum nemine cogitate à ceteris modis ibid. 166. & 167. Vnio, neq. est terminatio aeterna

I N D E X

eterna in intrinsicis verbo. *ibid.* 170
V num per se quomodo debeat esse
 ex intentione naturae. 5. 160.
*V*olitio determinat aliquos effectus
 nō coexistēdo, sed praexistēdo illis
 1. 89. ex primit quidquid à cog-
 nitione precedēti representatur. 96.
*V*olitiones disparatae nō possunt
 esse in voluntate vlla pro eodē in-
 stāti. 1. 99. nō potest esse involūta-
 ria, neq. de ea potest trīstari qui a-
 ctus illā habet. 1. 118. *V*olitio nul-
 la potest aut immediatē, aut me-
 diatē pēdere in sui efficacia à sua
 efficacia. sed debet velle obiectū a
 se cōtradistinctū, & sub cōditio-
 nibus à se contradistinctis. 5. 113.
*V*oluntariū 4. 7. Explicatur eius de-
 finitio tradita ab Aristotele. 1. 47
 non excludit quodcūq. principii
 extrinsecū. 1. 48. *V*olūtariū, ne-
 cessariū habet rationē perfectissi-
 mā voluntarij, & cur. 1. 48. *V*o-
 luntarium minuit tū passio, tum
 ignorantia 1. 49. 50. ratio cur cō-
 cupiscentia minuat voluntariū.
 1. 51. Quomodo, & quinā metis

LIBRORVM

causet inuoluntariū. V. metue, que
 nā ignorātia causet inuoluntariū
 1. 81. & sequentibus, dolorē subse-
 quentē signū esse inuoluntarij an-
 tecedentis, verissimū est, nisi ma-
 tentur circūstantia. 1. 82. & seq.
 Inuoluntarium simpliciter, phy-
 sicū nō causatur nisi à vi exter-
 na, morale vero ab ignorantia. 1.
 117. & seq. Inuoluntariū secun-
 dū quid fundatur in aliquo inuo-
 luntario simpliciter. 1. 56. quo ma-
 gis bonitas obiecti, necessitat volū-
 tatem, eo magis voluntarius est
 amor eiusdem. 1. 148.

Voluntas obligatoria quid habeat
 pro obiecto. 1. 178. Quomodo sem-
 per impleatur voluntas Dei, qua
 dicitur bene placiti, secus volun-
 tas signi, & quid sit huiusmodi
 voluntas. 1. 221. Voluntas neces-
 sariò appetit salū ē appetitū in effi-
 caci quodlibet bonū, appetitū ve-
 rō efficaci, solū purum bonū. 1. 8.
 Non potest mouere intellectum
 ad credendum immediate id, quod

ex

I N D E X

ex terminis non apparet potius
verum, quam falsum. 3. 50. &
quod non apparet hic, & nunc pro-
babilius, quam oppositum. 3. 131. nō
determinat immediate nisi potē-
tiam cognoscitivā, vel motivam,
& quo pacto ab eius imperio non
quidem presenti, sed praterito po-
te st pendere apprehensio. 3. 108.
non habet potestatem in iudicia
clara. ibi. qualem habeat in iudi-
cia obscura. 3. 111. & 120. Vo-
luntas obligatoria duplex vide
Ius, voluntas. Virtualis quomo-
do explicetur. 4. 31.

Voluptas licite acceptatur praesens,
illicite queritur absens 1. 184.

Vt medicamentum doloris est li-
cite desiderabilis. 1. 186. Quomodo
sit utilis ibidem.

Votum auferens libertatem licitam
oppositi in Christo non est magis
meritorium, & quare 5. 140.

Vsura quid sit, & quando licita est
4. 124. & 25.

Vsus nomine quid intelligatur apud
Iuri-

I N D E X

*Iuristas, & explicatur duplex
classis rerum quibus utimur. 4.
160. Quomodo distinguitur à do-
minio, tam in rebus, quæ usu cõ-
sumuntur, quam in ijs, quæ usu
non consumentur, ibi. 117. Usus
facti distingui à dominio manife-
stè ostenditur, quamvis ille usus
coniungatur cum aliquo iure, nec
est aliquid pretio vendibile. ibi.
118. & 119. Usus facti est ma-
teria gratiarum actionis. ibi. non
potest accipi pretium cuiuslibet
iuris, quod alteri concedatur, si
illud ius resultet ex eo quod ille
fiat minister nostræ voluntatis in
ordine ad usum physicum rei no-
stræ. ibi. 121. & 122. Cur Deus
nunquam det nobis nisi usum fa-
cti. ibi. 123. Usus iuris est pretio
estimabilis. 4. 124.*